

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Cob/116/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120209374
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Zelenák
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1120209374.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Zelenáka a členiek senátu JUDr. Marty Šašinkovej a JUDr. Ley Gubovej, v právnej veci žalobcu Železničná spoločnosť Slovensko, a.s., Rožňavská 1, 832 72 Bratislava, IČO: 35 914 939 proti žalovanému: Železnice Slovenskej republiky, Klemensova 8, 813 61 Bratislava, IČO: 31 364 501 v konaní o zaplatenie 6.019,65 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 40Cb/42/2020 - 307 zo dňa 24.2.2022, jednohlasne, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 40Cb/42/2020 - 307 zo dňa 24.2.2022 potvrdzuje.

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou dňa 01.06.2020 domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny 6.019,65 Eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody na tom skutkovom základe, že dňa 03.06.2016 došlo v medzištátnom úseku ŽST Hronský Beňadik - ŽST Nová Baňa, v km 23,313, ku vzniku menšej nehody, kategórie B 2 - vykoľajenie pracovného stroja, následkom ktorej došlo k poškodeniu železničného zvršku (podvaly, drobné upevňovadlá) a poškodeniu pracovného stroja PRMS v dôsledku ktorej udalosti mu vznikli náklady na zabezpečenie náhradnej autobusovej dopravy (ďalej aj „NAD“).

2. Súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Odvolaním napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil najmä nasledovne: Žalobca v konaní tvrdil, že v dôsledku nehody bol žalobca nútený nahradiť železničnú dopravu na danom úseku NAD v rozsahu uvedenom v prílohách žaloby a na základe riadne vystavených faktúr a ich príloh dodávateľmi NAD. Dňa 27.12.2010 uzatvoril žalobca s objednávatelom Slovenská republika zastúpená Ministerstvom dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR Zmluvu o dopravných službách vo verejnom záujme (ďalej aj ako „ZDSVZ“). Právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným bol Zmluvou číslo 20/2011 o prístupe k železničnej infraštruktúre zo dňa 24.11.2011 (ďalej aj ako „ZPŽI“). Ide o dvojstranný právny vzťah založený v zmysle ustanovení zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej aj ako OBZ). Žalovaný zaviazal zabezpečiť pre žalobcu: riadny a ničím nerušený prístup žalobcu na ŽI, riadnu zjazdnosť ŽI, ktorá sa zabezpečuje hlavne neustálou údržbou a kontrolou bezchybnosti ŽI, prístup žalobcu na ŽI v zmysle vopred schváleného GVD, pri mimoriadnych udalostiach, ktoré bránia využívaniu ŽI v plánovanom rozsahu a za dohodnutých podmienok je povinnosťou žalovaného v súčinnosti so žalobcom prijať opatrenia na zabezpečenie prevádzky vlakov osobnej dopravy, zvýšené náklady vyvolané takouto mimoriadnou udalosťou si pritom žalobca uplatní ako spôsobenú škodu v zmysle článku V. ZPŽI, v

prípade, ak nastane mimoriadna udalosť, ktorá obmedzí premávku vlakov žalobcu na ŽI žalovaného, je výlučným právom žalobcu zvoliť najvhodnejší spôsob, ako zabezpečiť náhradnú prepravu cestujúcich o prepravu ktorých zodpovedá, a to tak, aby bola pri tejto preprave zabezpečená riadna, efektívna a bezpečná náhradná doprava. Celkovo bola pri danej nehode nasadená NAD v sume 6.019,65 Eur od trochu prepravcov, a to 1. Prepravcu SAD Zvolen, a.s. v sume 307,70 Eur bez DPH, vyfakturovanej na základe faktúry prepravcu č. 1600274003, 2. Prepravcu LETRANS, s.r.o. v sume 1.794,00 bez DPH, vyfakturovanej na základe faktúry prepravcu č. 160087, 3. Prepravcu P. U. v sume 3.917,95 Eur bez DPH, vyfakturovanej na základe faktúry prepravcu č. 51/2016. Dňa 27.09.2016 vystavil žalobca faktúru č. 1900004143 žalovanému na sumu 6.019,65 Eur bez DPH so splatnosťou 11.10.2016. Faktúra bola riadne doručená žalovanému. Žalovaný vo svojej odpovedi sa vyjadril tak, že v zmysle zmluvy č. 20/2011 o prístupe k železničnej infraštruktúre Príloha č. 5, bod 1 sa ZSSK a.s. zaviazala zabezpečiť náhradnú autobusovú dopravu pri plánovanom i neplánovanom prerušení železničnej infraštruktúry na vlastné náklady. Žalovaný tvrdil, že žalobca má znášať sám škodu, ktorá mu vznikne v dôsledku nehody, ktorá vyplýva z charakteru prevádzky žalovaného a bola spôsobená aj nedôslednosťou jeho zamestnancov pri súvislej výmene koľajníc v roku 2013 v zmysle Správy, ktorú samotný žalovaný vypracoval. Okresný súd Bratislava I vydal dňa 27.11.2020 platobný rozkaz č.k, 40Cb/42/2020-175, proti ktorému podal žalovaný odpor, v ktorom uviedol, že spochybňuje oprávnenosť nároku na náhradu škody, ktorú si uplatnil žalobca v návrhu na vydanie platobného rozkazu a to čo do dôvodu a aj do výšky z nasledovných dôvodov: Žalobca prevádzkuje na železničnej infraštruktúre prevádzkovanú žalovaným železničnú dopravu na základe zmluvy o prístupe k železničnej infraštruktúre č. 20/2011 zo dňa 24.11.2011 - ZPŽI, ktorú uzatvoril žalobca v postavení železničného podniku a žalovaný v postavení manažéra (železničnej) infraštruktúry. Podľa čl. IV. ods. 13: ZPŽI: „Za podmienok dohodnutých touto zmluvou umožní železničnému podniku jazdy vlakov podľa platného grafikonu vlakovkej dopravy a umožní aj jazdu mimoriadnych vlakov.“ Podľa § 16 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2009 Z. z. o doprave na dráhach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o doprave na dráhach“): „Dopravca je povinný uskutočňovať prepravu cestujúcich podľa cestovného poriadku za cestovné podľa tarify cestovného a zabezpečiť náhradnú dopravu cestujúcich, ak je poskytovanie dopravných služieb obmedzené alebo zastavené.“ Problematika náhradnej autobusovej dopravy je komplexne upravená v Prílohe č. 5 ods. 3 „Náhradná autobusová doprava“ ZPŽI. Pri interpretácii tejto zmluvy je preto potrebné použiť analogicky, tak ako aj pri iných zmluvách, zásadu *lex specialis derogat legi generali* a teda ustanovenia prílohy č. 5 odsek 3 ZPŽI, ktoré určujú, ktorá zmluvná strana znáša náklady na zabezpečenie NAD, majú prednosť pred ustanoveniami, ktoré riešia otázku úhrady (zvýšených) nákladov druhej zmluvnej strany (náhrady škody) vo všeobecnej rovine (o. i. čl. V. a príloha č. 5 ods. 1 bod 8. ZPŽI). Podľa prílohy č. 5 ods. 3 ZPŽI bodu 1: „Náhradnú autobusovú dopravu (NAD) pri plánovanom i neplánovanom prerušení prevádzkovania ŽI zabezpečuje na svoje náklady Železničný podnik.“ Žalobca si uplatňuje nárok na uhradenie NAD zavedenej z dôvodu nehody, t.j. z dôvodu neplánovaného prerušenia prevádzkovania ŽI, teda sa tento nárok spravuje ustanovením prílohy č. 5 ods. 3 bod 1. ZPŽI. Podľa prílohy č. 5 ods. 3 ZPŽI bodu 2: „V prípade neskorého ukončenia plánovaného prerušenia prevádzkovania ŽI zabezpečuje NAD na základe požiadavky manažéra infraštruktúry a na jeho náklady železničný podnik“ Predmetná dohoda totiž predstavuje modifikáciu určenia rozsahu náhrady škody podľa § 380 v spojení s § 373 a § 379 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“). Všetky tieto ustanovenia sú ustanoveniami dispozitívnymi. Poukázal na čl.: O. Ovečková v článku: „Limitácia náhrady škody v obchodnom práve“, ktorý bol vydaný v Bulletin Slovenskej advokácie - 1-2/2011 (dostupné napr. na: <https://www.epi.sk/odborny-clanok/Limitacia-nahrady-skody-v-obchodnom-prave.htm>) uvádza: „Pri úvahách o limitácii rozsahu náhrady škody dohodou strán treba rešpektovať, že ustanovenia Obchodného zákonníka, ktoré upravujú rozsah náhrady škody, majú dispozitívny charakter (§ 379, § 380). Z toho vyplýva, že zmluvným stranám zákon umožňuje dohodou modifikovať rozsah náhrady škody rôznym spôsobom. Možno sa dohodnúť, že v prípade vzniku škody sa bude uhrádzať len skutočná škoda a nie aj ušlý zisk, a to aj v prípade, že tento by v dôsledku škodnej udalosti vznikol. Môžu tiež dohodou vylúčiť z hradenia skutočnej škody náklady, ktoré by poškodená strana musela vynaložiť v dôsledku porušenia povinnosti druhej strany. Možno tiež rôznym spôsobom obmedziť rozsah budúcej skutočnej škody, prípadne rozsah budúceho ušlého zisku.“ Medzi stranami nebolo sporné, že dňa 03.06.2016 došlo v medzištátnom úseku ŽST Hronský Beňadik - ŽST Nová Baňa k vzniku menšej nehody a doprava bola v tomto úseku prerušená dňa 03.06.2016 od 10.16h do 04.06.2016 do 17:1 hod. Medzi stranami nebola sporná zodpovednosť za prerušenie dopravy na predmetnom úseku. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca v pozícii dopravcu uzavrel s objednávateľom, Slovenská republika v zastúpení Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja dňa 27.12.2010 Zmluvu o dopravných službách vo verejnom

záujme. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca v pozícii železničného podniku a žalovaný v pozícii manažéra infraštruktúry uzavreli 24.11.2011 Zmluvu číslo 20/2011 o prístupe k železničnej infraštruktúre (v texte aj „ZPŽI“), predmetom ktorej bola úprava vzájomných práv a povinností medzi manažérom infraštruktúry a železničným podnikom pri zabezpečovaní prístupu k železničnej infraštruktúre a pri poskytovaní dopravných služieb na ŽI. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca za predmetnú náhradnú dopravu uhradil zmluvným dopravcom istinu 6019,65 eur. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca si predmetnú istinu uplatnil u žalovaného faktúrou zo dňa 27.09.2016 č. 1900004143 so splatnosťou 11.10.2016, ako nárok na náhradu škody. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný predmetnú istinu neuhradil. Predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu škody vo výške 6019,65 eur voči žalovanému titulom porušenia jeho povinností. Žalovaný vzniesol proti uvedenému nároku námietku premlčania. Súd posúdil predmetnú námietku ako nedôvodnú, nakoľko štvorročná premlčacia doba v tomto prípade začala plynúť 04.06.2016 a žalobca podal žalobu dňa 01.06.2020. V predmetnej veci sa jedná o obchodnoprávny vzťah a v zmysle ustanovenia § 397 OBZ ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky. Medzi stranami bolo sporné, či má žalobca právo na náhradu predmetných vynaložených nákladov aj výška vynaložených nákladov. Žalovaný sporoval predmetný uplatnený nárok s poukazom na znenie prílohy č. 5 k zmluve č. 20/2011 o prístupe k železničnej infraštruktúre. Podľa bodu 3.1 Náhradnú autobusovú dopravu pri plánovanom i neplánovanom prerušení prevádzkovania ŽI zabezpečuje na svoje náklady železničný podnik. Podľa bodu 3.2 V prípade neskorého ukončenia plánovaného prerušenia prevádzkovania ŽI zabezpečuje NAD na základe požiadavky manažéra infraštruktúry a na jeho náklady železničný podnik. Medzi stranami bol teda sporný výklad predmetného zmluvného ustanovenia. Zatiaľ čo žalovaný tvrdil, že strany si zmluvne obmedzili rozsah zodpovednosti za škodu, žalobca tvrdil, že v predmetnom ustanovení si len strany upravili, kto znáša náklady zabezpečenia náhradnej autobusovej dopravy, avšak žalobca sa nijako nezabýval možnosťou uplatniť si tieto náklady ako škodu voči žalovanému. Obchodný zákonník uzákonil objektívnu zodpovednosť s možnosťou liberácie pre obchodnoprávne vzťahy. Strana, ktorá poruší svoju povinnosť so záväzkového vzťahu je povinná nahradiť škodu spôsobenú porušením tejto povinnosti pokiaľ nepreukáže liberačné dôvody. V tomto prípade bolo nesporné, že liberačné dôvody neboli tvrdené ani preukázané. Predpokladom vzniku škody je protiprávny úkon, vznik škody a príčinná súvislosť. Ustanovenie § 386 obsahuje zákaz vzdania sa nároku na náhradu škody. Ide o kogentné ustanovenie. Platí všeobecná zásada, že sa má reštituovať celá škoda. Zákonná úprava však pripúšťa priamu možnosť limitácie škody, ktorá súvisí so zmluvnou voľnosťou strán. Ustanovenia Obchodného zákonníka, ktoré určujú rozsah škody majú dispozitívny charakter. Z uvedené teda vyplýva, že strany majú možnosť kontraktuálne limitovať rozsah škody. „Dohodou možno limitovať aj výšku skutočnej škody, prípadne vylúčiť alebo obmedziť uhrádzanie nákladov, ktoré by druhá strana musela vynaložiť v dôsledku porušenia povinnosti druhej strany“ (Oľga Ovečková a kolektív, Obchodný zákonník Veľký komentár, komentár k § 386 str. 453). Zákonné znenie teda pripúšťa limitovanie rozsahu škody. Po posúdení predmetného sporného ustanovenia prílohy č. 5 bod 3 k zmluve 22/2011, ZPŽI, súd dospel k záveru, že z predmetného znenia vyplýva práve možná zákonom dovoľená limitácia náhrady škody v tom rozsahu, že z náhrady škody sú vylúčené náklady, ktoré by druhá strana musela vynaložiť v dôsledku porušenia povinnosti druhej strany, v tomto prípade náklady na náhradnú autobusovú dopravu, keďže strany si výslovne v rámci zmluvnej voľnosti dohodli úpravu vzájomných povinností tak, že náhradnú autobusovú dopravu zabezpečuje na svoje náklady žalobca. Súd neprisvedčil obrane žalobcu, že predmetné ustanovenie určuje kto znáša náklady ale nevylučuje následnú možnosť uplatniť si tieto náklady voči druhej strane ako náhradu škody. Uvedené zmluvné ustanovenie sa týka ako plánovaného tak aj neplánovaného prerušenia, medzi stranami nebolo sporné, že ide o neplánované prerušenie. Podľa žalobcu malo byť zmyslom tejto úpravy len to, aby bolo určené, kto to má zabezpečiť náhradnú prepravu. Vychádzajúc z daného ustanovenia súd konštatuje, že v prípade tvrdeného úmyslu, by dané ustanovenie vôbec nemuselo obsahovať slovo náklady. Stačilo upraviť povinnosť. Avšak strany jednoznačne použili pojem „na svoje náklady“, z čoho súd ustálil, že strany použili výslovnú úpravu a tieto náklady patria žalobcovi. Uvedený výklad potvrdzuje aj nadväzujúce znenie daného zmluvného ustanovenia podľa ktorého v prípade neskorého ukončenia plánovaného prerušenia prevádzkovania ŽI zabezpečuje NAD na základe požiadavky manažéra infraštruktúry a na jeho náklady železničný podnik. V tomto prípade z uvedeného ustanovenia jasne vyplýva, že náhradná autobusová doprava bude zabezpečená žalobcom na náklady žalovaného. Súd predmetné zmluvné dojednanie podrobil aj výkladovým pravidlám Obchodného zákonníka v zmysle § 266 OBZ. Súd poukázal na zmluvnú voľnosť strán a možnosť strán vzájomne si dohadovať svoje práva a povinnosti aj formulovať znenia jednotlivých ustanovení. Vzhľadom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že strany si zmluvne dohodli obmedzenie rozsahu škody, ktoré teda nezahŕňalo náklady náhradnej autobusovej dopravy, ale tie má podľa zmluvy

znášať žalobca. Vzhľadom na uvedené sa súd už nezaoberal spornosťou výšky uplatneného nároku. O trovách konania rozhodol súd v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a žalovanému ktorý mal plný úspech vo veci priznal náhradu trov konania vo výške 100%. O výške trov bude súd rozhodovať samostatným uznesením, po právoplatnosti rozsudku, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

4. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca v zmysle § 365 ods. 1 písm. f), h) zákona č. 160/2005 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), ktoré odôvodnil najmä nasledovne: Zákon nepripúšťa možnosť vzdať sa nároku na náhradu škody predtým než by nastala. Žalobca je toho názoru, že nie je možné upraviť škodu, ktorá ešte v čase podpísania zmluvy nenastala. To je aj dôvod, prečo nie je možné napr. uzatvárať poisťné zmluvy medzi poisťovateľom a poisteným so spätnou účinnosťou. Podľa žalobcu tu neobstojí tvrdenie žalovaného ku ktorému sa prvostupňový súd priklonil, o zmluvnej voľnosti, pokiaľ sa tá slabšia strana „akoby dobrovoľne“ vzdáva do budúcnosti bez obmedzenia práva na náhradu škody voči tej silnejšej. Zásada spravodlivosti je pritom jeden z východiskových zásad Ústavy SR a zákonov. K nerovnému postaveniu žalobcu a žalovaného pri uzatváraní samotnej ZPŽI je treba ešte viac zdôrazniť, že žalovaný je monopolným vlastníkom železničnej infraštruktúry. Žalobca nemá inú možnosť, ako plniť povinnosti na ktoré bol zriadený (poskytovanie služieb osobnej železničnej dopravy) bez toho, aby so ŽSR uzatvoril ZPŽI. Akákoľvek nejasnosť v ZPŽI by sa pripísala na ľarchu žalovaného a nie žalobcu. Zmluva číslo 20/2011 o prístupe k železničnej infraštruktúre zo dňa 24.11.2011 (ďalej aj ako „ZPŽI“). Podľa čl. V bod 3 ZPŽI: „Manažér infraštruktúry zodpovedá železničnému podniku za škodu, ktorú mu spôsobil porušením podmienok dohodnutých v tejto zmluve, porušením svojich právnych povinností alebo opomenutím plnenia svojich povinností“. Uvedené ustanovenie predstavuje základné ustanovenie od ktorého sa možno odchyliť len v prípade, ak by to bolo medzi zmluvnými stranami jasne dohodnuté s jednoznačne formulovaným prejavom vôle, že v prípade škody v podobe náhradnej autobusovej dopravy (ďalej aj ako „NAD“) sa nepoužije ustanovenie čl. V zmluvy a túto škodu si nebude žalobca uplatňovať u žalovaného v rámci všeobecnej povinnosti náhrady škody dohodnutej v čl. V ZPŽI. Ústava SR a v jej intenciách zákony, sú vždy koncipované na ochranu slabšej strany. Ochrana dobromyseľnosti je ďalšou zo základných princípov súdneho systému. Rozporovaním výkladu dotknutého ustanovenia prílohy č. 5 ZPŽI zo strany žalovaného je dôkazom úmyslu žalovaného zneužiť dobromyseľnosť žalobcu. Preto by mal byť aj v tomto smere žalobca, ktorý konal dobromyseľne, chránený zákonom. Žalobca aj pri vynaložení maximálnej snahy nemohol tušiť, že žalovaný v budúcnosti účelovým výkladom znenia prílohy č. 5 ods. 3 bod 1 ZPŽI sa bude snažiť zbaviť zodpovednosti o ktorej ZPŽI jasne hovorí v čl. V zmluvy. V právnej teórii je celkom prijatý názor, že nemožno obmedziť rozsah náhrady škody v konkrétnom prípade tak neprimerane, aby výška náhrady škody bola obmedzená takým spôsobom (dohodnutie iba symbolickej sumy), že by to znamenalo obchádzanie zákazu vzdania sa nároku na náhradu škody pred porušením povinnosti. Išlo by o taký právny úkon, ktorý sa svojím obsahom prieči zákonu. Navyše ZPŽI je potrebné vykladať aj s ohľadom na dátum jej uzatvorenia (rok 2011). V tom čase ani právna teória nepripúšťala možnosť limitácie náhrady škody. Uvedené je zrejme aj z toho, že aj žalovaný pracuje skôr s novšou literatúrou. Úmyslom strán teda mohlo byť vylúčenie objektívnej zodpovednosti prevádzkovateľa dráhy v prípadoch, kedy zavinenie vzniklo treťou stranou. Nie je však dôvod na takýto výklad v prípadoch, ak žalovaný v postavení správneho orgánu škody vyšetrí a sám dospeje k záveru o svojom zavinení a následne odmietne zodpovednosť za spôsobenú škodu. Žalovaný okrem svojich tvrdení nepredložil súdu žiaden relevantný dôkaz, okrem tabuliek svojich vlastných zamestnancov. Žalobca však nemôže súhlasíť so závermi ku ktorým prvostupňový súd dospel na základe svojich úvah. Na základe uvedeného navrhuje žalobca, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24.02.2022, sp zn. 40Cb/42/2020 - 307 v plnom rozsahu, alternatívne rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 6.019,65 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne z istiny odo dňa 12.10.2016 do zaplatenia, a nahradiť žalobcovi trovy súdneho konania spočívajúce najmä v zaplatenom súdnom poplatku, a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku na účet žalobcu.

5. Žalovaný k podanému odvolaniu uviedol, že odvolací návrh žalobcu je natoľko neurčitý, že odvolanie by malo byť odmietnuté. Pri interpretácii zmluvy je potrebné použiť zásadu *lex specialis derogat legi generali* a teda ustanovenia prílohy č. 5 odsek 3 ZPŽI, ktoré určujú, ktorá zmluvná strana znáša náklady na zabezpečenie NAD, majú prednosť pred ustanoveniami, ktoré riešia otázku úhrady (zvýšených) nákladov druhej zmluvnej strany (náhrady škody) vo všeobecnej rovine (o. i. čl. V. a príloha č. 5 ods. 1 bod 8. ZPŽI). V ustanoveniach prílohy č.5 odseku 3. ZPŽI je teda jednoznačne uvedené, kedy NAD zabezpečuje ŽP na svoje náklady, a kedy na náklady MI. Pokiaľ by bola pravdivá úvaha žalobcu,

podľa ktorej má žalobca nárok na refundáciu nákladov na NAD aj v prípade NAD zavedenej z dôvodu neplánovaného prerušenia prevádzkovania ŽI, potom by nebolo v prílohe č. 5 ods. 3 bod 2. ZPŽI osobitne vymedzené, kedy žalobca NAD zabezpečuje na náklady žalovaného, nakoľko by na to nebol dôvod. Z vyššie uvedených ustanovení ZPŽI teda jednoznačne vyplýva, že zmluvné strany sa dohodli tak, že žalobca nemá nárok na uhradenie nákladov, ktoré vynaložil na NAD pri neplánovanom prerušení prevádzkovania železničnej infraštruktúry, teda inými slovami zmluvné strany modifikovali (obmedzili) rozsah náhrady škody, ktorú si môže voči žalovanému uplatniť žalobca. Takáto dohoda o obmedzení rozsahu náhrady škody nie je podľa názoru žalovaného v rozpore s objektívnym právom. Predmetná dohoda totiž predstavuje modifikáciu určenia rozsahu náhrady škody podľa § 380 v spojení s § 373 a § 379 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OBZ“). Všetky tieto ustanovenia sú ustanoveniami dispozitívnymi. Žalobca na s. 2 odvolania uvádza, že v napadnutom rozsudku nebol rešpektovaný § 35 ods. 2 zákona č. 40/1964 Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“). K tomu žalovaný uvádza, že toto ustanovenie nie je možné v tomto konaní aplikovať, keďže právna úprava prejavu vôle v obchodnoprávných vzťahoch je osobitne upravená v § 266 OBZ. Žalovaný ďalej na s. 2 odvolania podľa názoru žalovaného absolútne nesprávne vyvodzuje zo znenia ustanovenia § 37 ods. 1 OZ záver, že prejav vôle nie je možné v prípade pochybnosti vykladať na úkor poškodeného. K tvrdeniam, že limitácia náhrady škody v ZPŽI je v rozpore s § 386 ods. 1 OBZ, žalovaný uvádza, že to svedčí o zjavnom nepochopení systematiky OBZ žalobcom. Rozsah náhrady škody je totiž upravený v dispozitívnych ustanoveniach § 379 a 380 OBZ, t.j. rozsah náhrady škody je možné zmluvne limitovať. Žalobca na str. 3. odvolania uvádza, že žalovaný je vlastníkom železničnej infraštruktúry, čo však nie je pravda, keďže jej vlastníkom je štát - Slovenská republika. Zo žiadneho výkladového pravidla, ktorým sa spravujú obchodnoprávne vzťahy nevyplýva ochrana (domnelej) slabšej strany, t.j. žalobcu. Žalovaný tabuľkami preukázal, že žalobcovi z dôvodu zavedenia náhradnej autobusovej dopravy nevznikli o. i. náklady, ktorých výšku vyčíslil žalovaný v tabuľkách. Žalobca v konaní na súde prvej inštancie, podľa názoru žalovaného, nijako relevantne výpočty uvedené v predmetných tabuľkách nespochybnil a nevyvrátil. Žalovaný ďalej uvádza, že v napadnutom rozsudku je absolútne jednoznačne vyjadrená právne korektná úvaha, prečo súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku (najmä odsek 36 a nasl.). Na základe vyššie uvedeného žalovaný navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol, za predpokladu, že odvolací súd neprisvedčí tomu, že sú dané dôvody na odmietnutie odvolania podľa § 386 CSP.

6. Odvolateľ v odvolacom konaní dodatočne uviedol, že žalobca vníma prílohy zmluvy, ako jednotlivé prílohy špecifikujúce technické otázky spojené so samotnou základnou zmluvou. Žalobca to tak vníma okrem iného aj z toho dôvodu, že ak by mali prílohy ZPŽI slúžiť na zúženie zodpovednosti za škodu, tak ako to tvrdí žalovaný. Všetky prílohy skôr spresňujú technické úpravy a postupy, nie zúženie zodpovednosti za škodu a náhrady škôd. Zúženie miery zodpovednosti, ktorú žalovaný uvádza, je možné dohodnúť zmluvnými stranami. Žalobca je v takomto prípade presvedčený o tom, že akékoľvek zúženie zodpovednosti za škodu, musí byť jasne a presne dané a špecifikované tak, aby nemohlo vzbudiť akékoľvek pochybnosti o vôle strán zúžiť túto zodpovednosť, zvlášť o vôle toho, v neprospech koho by malo byť zúženie určené. NAD „zabezpečuje“ žalobca na svoje náklady. Ustanovenie sa nezmieňuje o tom, že tieto náklady si žalobcu u žalovaného neuplatní v zmysle prílohy č. 5 ods. 1 bod 8 ZPŽI a v zmysle čl. V bod 4 ZPŽI. Zvýšené náklady vyvolané mimoriadnou udalosťou si žalobca uplatní ako spôsobenú škodu v zmysle článku V. ZPŽI (ustanovenie prílohy č. 5 ods. 1 bod 8). Ak sa žalobca (dopravca) rozhodne, že najvhodnejším spôsobom na zabezpečenie riadnej, efektívnej a bezpečnej náhradnej dopravy bude zavedenie NAD, je samozrejmosťou, že ju zabezpečuje dopravca a nie správca ŽI. Na nárok žalobcu na náhradu zvýšených nákladov (škody) preto odkazuje nielen článok V. ZPŽI, ale ju ešte aj potvrdzuje ustanovenie prílohy č. 5 ods. 1 bod 8 ZPŽI. Škoda, ktorá vznikla žalobcovi vynaložením nákladov na NAD (vynútených žalobcovi predmetnou udalosťou - incidentom), je skutočnou škodou. Žalobca trvá na tom, že NAD bola uskutočnená účelne a smerovala len k odstráneniu následkov vzniknutej udalosti a od žalobcu ako poškodeného nemožno požadovať, aby on doplácal na vzniknutú mimoriadnu udalosť. Odvolateľ dodatočne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/63/2022 zo dňa 22.8.2023.

7. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 CSP prejednal vec podľa § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania, termín verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli a webovej stránke súdu dňa 28.11.2023 s tým, že rozsudok verejne vyhlásil dňa 6.12.2023.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého Rozsudku ako aj celého obsahu spisového materiálu, odvolania žalobcu, vyjadrení v odvolacom konaní - dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, a vec i správne právne meritórne posúdil, svoje rozhodnutie náležite, podrobne, logicky odôvodnil. Odvolací súd preto konštatuje vecnú správnosť napadnutého Rozsudku, stotožňuje sa s dôvodmi v ňom uvedenými a na odôvodnenie odkazuje. Súd prvej inštancie vychádzal z vykonaného dokazovania a správne ustálil, že žalobca nepreukázal dôvodnosť podanej žaloby. Odvolací súd po preskúmaní sporu v odvolacom konaní dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a na doplnenie uvádza:

9. Podľa Prílohy č. 5 ods. 3 zmluvy č. 20/2011 o prístupe k železničnej infraštruktúre: „Náhradnú autobusovú dopravu (NAD) pri plánovanom i neplánovanom prerušení prevádzkovania ŽI zabezpečuje na svoje náklady železničný podnik“.

10. Podľa § 373 Obchodného zákonníka: Kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť.

11. Podľa § 379 Obchodného zákonníka: Ak tento zákon neustanovuje inak, nahrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Nenahrádza sa škoda, ktorá prevyšuje škodu, ktorú povinná strana v čase vzniku záväzkového vzťahu ako možný dôsledok porušenia svojej povinnosti predvídala alebo ktorú bolo možné predvídať s prihliadnutím na skutočnosti, ktoré v uvedenom čase povinná strana poznala alebo mala poznať pri obvyklej starostlivosti.

12. Podľa § 380 Obchodného zákonníka: Za škodu sa považuje tiež ujma, ktorá poškodenej strane vznikla tým, že musela vynaložiť náklady v dôsledku porušenia povinností druhej strany.

13. Podľa § 386 Obchodného zákonníka: (1) Nároku na náhradu škody sa nemožno vzdať pred porušením povinnosti, z ktorého môže škoda vzniknúť.(2)Náhradu škody nemôže súd znížiť.

14. Podľa § 265 Obchodného zákonníka: Výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

15. Podľa § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka: Strany sa môžu odchýliť od ustanovení tejto časti zákona alebo jej jednotlivé ustanovenia vylúčiť s výnimkou ustanovení § 261 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>> a § 262 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 263 až 272 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 273 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 276 až 289 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 301 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 303 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 304 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 306 ods. 2 a 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 308 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 311 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 312, 313 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 321 ods. 4 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 324 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 340a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 340b <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 341 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 365 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 369 až 369d <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 370, 371 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 376 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 382 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 384 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 386 až 408, 408a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 444 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 458, 459 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 477, 478 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 479 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>.

lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>, § 480, 481 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 483 ods. 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 488 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 493 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 499 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 509 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 592, 597 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 655 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 655a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 660 ods. 2 až 4 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 668 ods. 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 668a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 669, 669a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 672a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 675 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 676 ods. 1 a 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, § 711 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 720 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 725 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 729 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>, 743 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>> a 771c <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20230622>>.

16. Režim náhrady škody podľa § 373 OBZ spočíva na princípe objektívnej zodpovednosti, bez zreteľa na zavinenie, pričom zákon umožňuje liberáciu. Pokiaľ ide o preukazovanie základných predpokladov všeobecnej zodpovednosti na náhradu škody podľa OBZ, dôkazné bremeno leží na poškodenom, ktorý musí preukázať, že mu vznikla škoda, že taká škoda bola spôsobená protiprávnym správaním zodpovedného subjektu a že medzi vznikom škody a protiprávnym konaním existuje príčinná súvislosť. Z uvedeného vyplýva, že je potrebné preukázať porušenie záväzkovej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti.

17. Ustanovenie § 386 OBZ je kogentným ustanovením. Účelom právnej úpravy je zabrániť zníženiu preventívnej funkcie inštitútu právnej zodpovednosti a predchádzať vzniku situácie, ktorá by ohrozila poptivý obchod, už pri kreovaní zmluvných vzťahov.

18. Ustanovenia § 379 a § 380 OBZ sú dispozitívnymi ustanoveniami, ktoré umožňujú limitáciu (určenie rozsahu) nároku na náhradu škody. Dispozitívne normy sú podpornými, preto ak si zmluvné strany dohodnú niečo iné, platí to, čo sa dohodli. Uplatnenie kogentných právnych noriem nie je možné vylúčiť alebo zmeniť prejavom vôle. Naopak správanie stanovené dispozitívnou právnou normou je možné zmeniť alebo vylúčiť prejavom súkromnej vôle. Kogentné normy sa teda uplatňujú bezpodmienečne a dispozitívne normy si subjekty vytvárajú právo inter partes vlastnou vôľou.

19. Zmluvné strany si môžu podľa § 379 OBZ odlišne dohodnúť rozsah náhrady škody, ak nepôjde o vzdanie sa práva v celom rozsahu podľa § 386 OBZ. V zásade je možné sa prikloniť k tým názorom, podľa ktorých o vzdanie sa práva pôjde iba vtedy, keď sa oprávnená osoba vzdá práva na náhradu škody v celom rozsahu. Ak si strany dohodnú rozsah škody odlišne, napr. obmedzia výšku skutočnej škody, nepôjde o vzdanie sa práva. (Vid' komentár k § 386 OBZ: Prof. JUDr. J. Suchoža a kol: Obchodný zákonník a súvisiace predpisy. Komentár, EUROUNION 2003). Obdobný názor vyplýva z odbornej literatúry citovanej v rozsudku súdu prvej inštancie prof. JUDr. O. Ovečkovej, DrSc. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd nemohol stotožniť právnym názorom Krajského súdu v Košiciach v rozsudku sp. zn. 5Co/63/2022 zo dňa 22.8.2023, ktorý pre tunajší súd v zmysle čl. 2 CSP a § 193 CSP nie je záväzný.

20. Z uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že ak sa zmluvné strany dohodli na limitácii náhrady škody, uvedené dojednanie v obchodnom záväzkovom vzťahu nie je v rozpore s § 386 OBZ a to aj z toho dôvodu, že sa nejedná vopred o vzdanie sa nároku na náhradu škody v celom rozsahu, ale o dohodu o určení rozsahu, ktorý nároku na náhradu škody nepodlieha.

21. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že medzi zmluvnými stranami bolo jasne dojednané v prílohe 5 ods. 3 bod 1, že pri prerušení prevádzkovania ŽI 1.) zabezpečuje NAD žalobca a

2.) náklady na zabezpečenie NAD znáša žalobca. Uvedené dojednanie zmluvných strán v obchodných záväzkových vzťahoch pri zachovaní zmluvnej voľnej strán je potrebné interpretovať a posúdiť tak, že nielen že sa zmluvné strany dohodli, že žalobca zabezpečí (teda zorganizuje) NAD, ale aj znáša náklady na zabezpečenie NAD, čiže tieto zaplatí. Zmluvné dojednanie však nemožno vykladať izolovane bez logického kontextu s ostatnými zmluvnými ustanoveniami a teda je potrebné dospieť k záveru, že sa jedná o modifikáciu (limitáciu) nároku na náhradu škody v tom zmysle, pod uvedený nárok nemožno subsumovať nárok na náhradu nákladov vynaložených na zabezpečenie NAD.

22. Odvolací súd sa nestotožnil s výkladom poskytnutým žalobcom, podľa ktorého má žalobca zabezpečiť NAD a má mať nárok na náhradu škody voči žalovanému vo výške vynaložených výdavkov na zabezpečenie NAD, nakoľko zo zmluvných ustanovení taký výklad nevyplýva. Podľa názoru odvolacieho súdu je totiž potrebné pri výklade sporného zmluvného ustanovenia prihliadať aj na skutočnosť, že súčasťou zmluvného dojednania podľa prílohy č. 5 ods. 3 nie je dojednanie, že tým nie je dotknutý nárok na náhradu škody a teda - zmluvné ustanovenie má vplyv na prípadný nárok na náhradu škody tak, že náklady na zabezpečenie NAD sú zo zákonného nároku na náhradu škody dohodou zmluvných strán vylúčené.

23. Na uvedenom právnom posúdení nič nemení dôvodnosť, účelnosť, primeranosť zabezpečenia NAD, ani zodpovednosť za vzniknutú udalosť, ktorá si vyžadovala zabezpečenie NAD.

24. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalobcu o zmluvnom postavení slabšej strany, nakoľko sa medzi stranami sporu jedná o obchodný záväzkový vzťah s rovným postavením zmluvných strán v právnom vzťahu založenom na zmluvnej voľnosti a slobodnom vstupe do zmluvných práv a povinností - čiže slobodne, vážne, a bez nátlaku, pri vedomí si právnych účinkov zmluvy a jej príloh, nakoľko opak zmluvné strany súdu nepreukázali.

25. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno konštatovať, že zo strany žalovaného dochádza k zneužitiu dobromyseľnosti žalobcu. Vo všeobecnosti možno dobromyseľnosť definovať ako stav, kedy osoba koná v dobrej viere, a to so zreteľom na všetky okolnosti s tým, že jej právo na takéto konanie patrí. Dojednanie podľa prílohy č. 5 ods. 3 je prejavom vôle zmluvných strán takto upraviť vzájomné práva a povinnosti. Podľa odvolateľa bol žalobca dobromyseľný a mal by požívať náležitú ochranu zákona. Podľa názoru odvolacieho súdu je znenie zmluvy ako aj príloh pre zmluvné strany záväzné a nemožno sa úspešne dovolávať práv v rozpore so zmluvou a jej prílohami s odkazom na dobromyseľnosť, pretože zmluvy sa majú dodržiavať (pacta sunt servanda), nie je dôvodné dobromyseľnosťou obchádzať zmluvné dojednanie, podľa ktorého je nárok na náhradu škody v danom prípade limitovaný. Sporným sa stal výklad zmluvného ustanovenia, a teda nie je dôvodné sa odvolávať na dobromyseľnosť, nakoľko sa vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného v tomto spore, nejedná ani o omyl ani o dobromyseľnosť, ktorá by mala byť zákonným predpokladom pre nadobudnutie práva na náhradu škody. V nadväznosti na vyššie uvedené nebolo súdu preukázané, že dojednanie podľa prílohy č. 5 ods. 3 sa svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

26. Platné právo zakazuje zmluvy, ktoré sa svojím obsahom priečia dobrým mravom a kategoricky ich sankcionuje neplatnosťou. Slušnosť v práve sa vyskytuje najmä vo forme dobrých mravov ako aj prostredníctvom požiadavky na odstránenie tvrdostí, ktoré môžu vzniknúť pri aplikácii určitého normatívneho právneho aktu alebo jeho časti či ustanovenia, pričom tvrdosť odstraňuje orgán aplikácie práva uvážením. Právne povinnosti vznikajú priamo na základe normatívnych právnych aktov a nepriamo zo záväzkov, ktoré vznikajú zo zmlúv uskutočnených na základe normatívnych právnych aktov. Výkladom práva chápeme objasnenie významu právnych noriem (dojednaní). Odvolací súd nezistil dôvody, pre ktoré by bolo dojednanie limitácie náhrady škody neplatným, teda nezistil rozpor s právnym predpisom, ani rozpor s dobrými mravmi a nemožno konštatovať ani porušenie zásad poctivého obchodného styku.

27. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že nárok na náhradu škody nie je daný a teda ďalšie dokazovanie ohľadom výšky nároku by bolo nadbytočné.

28. Súd prvej inštancie správne podľa zásady úspechu rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania podľa § 255 CSP.

29. Podľa § 387 ods. 1 CSP: odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

30. Podľa § 387 ods. 2 CSP: ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

31. Odvolacie dôvody neboli naplnené, nie sú splnené zákonné podmienky pre zrušenie rozsudku napadnutého odvolaním, nakoľko rozsudok je vecne správny. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

32. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania nakoľko mu žiadne nevznikli.

33. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP) V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).